

bylo všeobecně upraveno §em 20, jenž v odst. 3 stanoví, že rozhodovati v příčině stížnosti v záležitostech ubytovacích přísluší politickým úřadům a v poslední stolici ministerstvu zeměbrany.

Tento předpis doznal během doby dvojí změny:

a) Zákonem z 31. března 1920 č. 218 Sb. — § 2 — bylo přikázáno vyřizování politicko-administrativních věcí, týkajících se ubytování vojska, m i n. n á r. o b r a n y v d o h o d ě s m i n. v n í t r a.

b) Pokud jde o přiděl bytů uvedených ve výkaze o obsazovacím prostoru vojenským gážistům, byl pořad instancí zákonem z 13. května 1924 č. 118 Sb. (§ 25 odst. 2) omezen tím způsobem, že, rozhodl-li politický úřad I. stolice o přidělu bytu buď k odvolání z rozhodnutí obce nebo sám dle odst. 7 § 25, lze se odvolati k pol. úřadu II. stolice, jež o věci rozhodne s konečnou platností.

Nss vyslovil také již v nál. Boh. 4659 adm. právní názor, že instanční postup upravený § 25 odst. 2 zák. z 15. května 1924 č. 118 Sb. vztahuje se jedině na případ individuálního přidělu bytu; jde-li však o sdělení neb doplnění výkazu o obsazovacím prostoru, zůstává dosavadní postup instanční § 20 zák. z 11. června 1879 ř. z. č. 93 a § 2 zák. z 31. března 1920 č. 118 Sb. nedotčen.

Nss nemá příčiny odchýliti se od právního názoru, v nálezu tom vysloveného o případě, na nějž jest vztahovati zákonné předpisy platné pro země historické, pokud jde o případ, na nějž jest použiti předpisů platných na území dříve uherském, ježto zákon č. 93 ř. z. z r. 1879 a nař. z 27. července 1895 č. 119 ř. z. kryjí se až na zcela nepatrné výjimky s předpisy uh. zák. čl. XXXVI z r. 1879 a s nař. č. 4275/1895 pres. H. M.

Ježto v daném případě jde o doplnění výkazu o obsazovacím prostoru, není pořad instancí správních nař. rozhodnutím vyčerpán, a jest poučení nař. rozhodnutí připojené, další opravný prostředek vylučující, nesprávné. Strana, řídíc se tímto nesprávným poučením, podala proti rozhodnutí na místě odvolání k mno stížnost přímo k nss-u. — —

Č. 4817.

Obecní úředníci (Velká Praha): * Slovem »zaměstnání« v § 3, odst. 4 zák. č. 114/1920 nerozumí se rozsah prací převzatému úředníku přikázaných, nýbrž obor jeho služby.

(Nález ze dne 23. června 1925 č. 12.452).

V ě c: Obec hlavního města Prahy proti zemskému správnímu výboru v Praze stran úpravy služebního poměru MUDra A. M.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Dr. A. M., jenž od r. 1890 působil jako obvodní lékař v H., podal v únoru 1922, odvolávaje se na § 3 odst. 4 zák. č. 114/1920 žádost, aby mu vzhledem k jeho převzetí jako úřednímu lékaři hl. města Prahy přiznány byly podle jeho služ. doby požitky dle VI. hod. třídy 4. plat stupně od 1. ledna 1922. Prve nežli dostalo se mu vyřízení, požádal, aby byl dán pro churavost na trvalý odpočinek. Užší správní komise hl. města Prahy vyhověla této žádosti a dekretem z 13. června 1923 přeložila jej počínajíc 1. červencem 1923 na trvalý odpočinek, při čemž vyměřila mu odpočivné podle dosavadních jeho služebních požitků X.

hodn. třídy 1. plat. stupně. K rekursu Dra M. uznal stížnostní sbor právem, že mu přísluší výslužné dle VI. hodn. tř. 4 plat. stupně s jedním starobním přídavkem; žal. úřad zamítнув rekurs obce rozhodnutí to potvrdil, v podstatě z důvodu, že služební obor obvodního lékaře jak co do předepsaného vzdělání tak i co do obsahu služ. prací je ve smyslu § 3 zák. č. 114/1920 rovnocenný služebnímu oboru měst. okresního lékaře pražského, rozsah služ. prací pak pro otázku tu že je irrelevantní.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil: — —

Na sporu je toliko otázka, je-li obce pražská povinna přiznati Dru M. odpočivné požitky jen na základě oněch požitků aktivních, kterých požíval jako obvodní lékař naposledy před sloučením, či podle oněch požitků vyšších, jaké by příslušely při stejné služ. době měst. okr. lékaři pražskému. — — —

Nss nemohl dáti stížnosti za pravdu.

Odst. 4 § 3 zák. č. 114/1920 praví, že zaměstnancům obcí připojených, kteří mají menší požitky služební než náležejí zaměstnancům obce pražské, budou ode dne sloučení poukazovány k výplatě tytéž požitky služební, na jaké podle způsobilosti, zaměstnání a služebních let mají nárok u obce pražské dosavadní její úředníci a zřízení stejné nebo rovnocenné kategorie. Z ustanovení toho plyne, že zaměstnanci připojených obcí, kteří mají nižší služ. požitky nežli zaměstnanci pražští, mají dnem sloučení zařazeni býti do příznivějšího požitkového schématu pražského. Pro otázku, do jakého oddělení a stupně tohoto schématu mají býti zařazeni, rozhodny jsou po zákonu tři momenty: způsobilost, zaměstnání, služ. leta. Mají býti zařaděni do toho oddělení a stupně, do něhož zařaděn jest pražský úředník téže způsobilosti, stejného zaměstnání a téže služ. doby. V této souvislosti možno však »způsobilost« a »zaměstnání« rozuměti zajisté jenom v tom smyslu, v jakém tyto momenty mají nějaký právní význam pro stanovení služ. požitků zaměstnanců pražských, tedy v jakém jsou směrodatny pro zařadění pražského úředníka do požitkového schématu. Pražská služ. pragmatika buduje svůj požitkový systém na dvou momentech: jednak na služebním oboru, jednak na předběžném event. odborném vzdělání (§ 43 měst. služeb. pragm.). Naproti tomu rozsah prací úředníku přikázaných je pro postavení jeho v platovém schématu nerozhodným.

Z toho plyne však, že také v odst. 4 § 3 zák. č. 114/1920 slovem »zaměstnání« nelze rozuměti rozsah prací přejímanému úřed. uložených, nýbrž toliko druh dotyčných úkonů, tedy obor služby jemu přikázaný.

V tomto smyslu pojat termín »zaměstnání« také nejlépe zapadá do celkového znění odst. 4 § 3 cit. zák. Neboť slovem »způsobilost« nelze zajisté rozuměti kvalitu úkonů dotyčného zaměstnance, nýbrž toliko jeho subjektivní schopnosti, tedy — vyjádřeno podle objektivních znaků — jeho předběžné a odborné vzdělání. Kdyby slovem »zaměstnání« rozuměl se toliko, jak tomu chce stížnost, stupeň zaměstnanosti, rozsah prací, pak by moment, který pro zařadění do požitkového schématu zajisté v první řadě spadá na váhu, totiž obor služby, podle odst. 4 § 3 vůbec nepřicházel v úvahu, což zajisté není myslitelné.

Názor stížnosti, že odst. 4 § 3 stanoví jako podmínku parifikace požitků úředníka převzatého s úředníkem pražským rovnocennost také co do kvantity úkonů jemu uložených, nemá tudíž v zákoně opory. — —